

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **MUDr. J. P.**, zast. Prof. JUDr. Alešem Gerlochem, CSc., advokátem se sídlem Botičská 4, Praha 2, proti žalované: **Česká lékařská komora**, se sídlem Dolní náměstí 38, Olomouc, o přezkum rozhodnutí žalované ve věci kárného provinění žalobce, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě, ze dne 24. 9. 2012, č. j. 38 Ad 28/2011 - 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále též „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označené usnesení Krajského soudu v Ostravě, kterým byla jako opožděná odmítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí Čestné rady žalované, ze dne 12. 11. 2010, čj. 06/83/432, 09/83/138, 10/83-001/0219, 10/83-001/0145, jímž bylo žalobci uloženo disciplinární opatření - vyloučení z České lékařské komory.

Krajský soud v Ostravě v napadeném usnesení uvedl, že žaloba byla podána opožděně. Z obsahu správního spisu zjistil, že zásilka byla podána na poštu Praha 5 dne 20. 12. 2010, a adresována byla do vlastních rukou na adresu místa podnikání žalobce (ordinace ortopedie D. X, P. X). K oznámení a uložení zásilky došlo dne 21. 12. 2010. S odvoláním na § 2 disciplinárního řádu poslední den lhůty uložení zásilky připadl na 27. 12. 2010 (pondělí), neboť třetí den od uložení byl pátek 24. 12. 2010 (svátek) a nejbližší pracovní den

bylo pondělí 27. 10. 2012. Od následujícího dne, tj. od 28. 12. 2012, začala běžet třicetidenní lhůta pro podání opravného prostředku, jejíž poslední den připadl na 26. 1. 2011. Dále krajský soud uvedl, že s odvoláním na uvedené započala žalobci běžet třicetidenní lhůta k podání žaloby (§ 13 odst. 7 disciplinárního řádu) dnem 27. 1. 2011 a skončila dne 28. 2. 2011 (pondělí). Žalobce však žalobu podal až dne 27. 4. 2011 (podáno na poštu), tedy po marném uplynutí lhůty. Krajský soud v Ostravě proto žalobu usnesením podle § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) jako opožděnou odmítl.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel v zákonem stanovené lhůtě kasační stížnost, v níž s odvoláním na § 103 odst. 1 písm. d) a e) s. ř. s. namítá, že počátek běhu lhůty pro podání žaloby odvozoval od okamžiku, kdy rozhodnutí žalovaného nalezl (dne 4. 4. 2011) ve své poštovní schránce v obyčejné (nedoporučené) poštovní zásilce. V obálce nalezl též dopis, v němž bylo uvedeno, že rozhodnutí o jeho vyloučení z České lékařské komory mu bylo doručeno dne 26. 1. 2011 a tudíž je mu nyní rozhodnutí zasíláno jen na vědomí. Žalobce tedy žalobu podával u vědomí toho, že ji podává proti nestandardně doručenému rozhodnutí. V žalobě se zabýval řádností doručení rozhodnutí a argumentoval, že nebylo možno při doručování postupovat podle Disciplinárního řádu ČLK, ale mělo být postupováno podle správního řádu.

V kasační stížnosti stěžovatel dále dílem obdobně jako v žalobě, a dílem podrobněji, rozporuje a argumentuje, s podporou odkazů na předchozí judikaturu, vč. judikatury Ústavního soudu, že, resp. proč, pravidla pro doručování písemností v disciplinárním řízení ČLK nemohou být blíže upravena Disciplinárním řádem komory, a musí dostat přednost správní řád.

Závěrem kasační stížnosti stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soud zrušil, a věc vrátil tomuto soud k dalšímu řízení.

Žalovaná podala ke kasační stížnosti stručné vyjádření, ve kterém se ztotožnila s napadeným usnesením, a navrhl zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Napadené soudní rozhodnutí Nejvyšší správní soud přezkoumal v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti je jeho úkolem posoudit, zda v předchozím řízení byly dány důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s., specifikované stěžovatelem.

pokračování

Vzhledem k tomu, že žaloba byla odmítnuta, přichází v úvahu toliko důvod vymezený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy nezákonnost usnesení o odmítnutí návrhu.

Takovou nezákonnost však Nejvyšší správní soud v napadaném rozhodnutí neshledal.

Jak vyplývá ze správního spisu, že zásilka byla podána na poštu Praha 5 dne 20. 12. 2010, doporučeně s dodejkou, a adresována žalobci byla na adresu místa podnikání stěžovatele (ordinace ortopedie). Adresát nebyl při pokusu o doručení na uvedené adrese zastížen a zásilka byla uložena. K oznámení uložení zásilky došlo dne 21. 12. 2010, s tím, že konec odběrní lhůty byl stanoven na 5. 1. 2011. Adresát si zásilku v odběrní lhůtě nevyzvedl, a účinky doručení předmětné zásilky nastaly tzv. právní fikcí doručení nevyzvednutím ve lhůtě rozhodné pro nastoupení účinků pro doručení.

Nejvyšší správní soud považuje za vhodné v uvedených souvislostech poznamenat, že stěžovatel skutečnost oznámení uložení zásilky v kasační stížnosti nezpochybňuje.

Stěžovatel namítá, že při doručování předmětné zásilky bylo nesprávně postupováno podle pravidel obsažených v Disciplinárním řádu ČLK, která jsou dle něho v rozporu se zákonem, a mělo být postupováno podle pravidel obsažených v zákoně č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že se s touto námitkou plně ztotožňuje. Ostatně již ve svém dřívějším rozhodnutí, na které ostatně poukazuje i stěžovatel, a to v rozsudku ze dne 21. 7. 2010, č. j. 3 Ads 74/2010 - 173, vyšel Nejvyšší správní soud z toho, že se v disciplinárním řízení před orgány ČLK postupuje ve smyslu § 180 odst. 1 správního řádu právě podle správního řádu. Ani nyní v posuzované věci Nejvyšší správní soud neshledal důvod, se od tohoto právního názoru odchýlit.

Nejvyššímu správnímu soudu však nepřísluší na tomto místě a v tomto řízení pravomoc přezkoumávat zákonnost vnitřního předpisu ČLK v abstraktním slova smyslu, přísluší mu pouze zkoumat soulad aplikace konkrétních pravidel tohoto předpisu se zákonným rámcem disciplinárního řízení s procesním režimem upraveným ve správním řádu. Pokud by Disciplinární řád ČLK obsahoval ustanovení, která jsou v rozporu se správním řádem, nutně platí, že přednost má úprava obsažená ve správním řádu.

Zatímco Disciplinární řád ČLK počítal s *třídenní lhůtou pro nastoupení účinků fikce doručení* při nezastížení adresáta, správní řád ve svých §§ 23 a 24 stanoví: *Nebyl-li v případě doručování adresát zastížen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20, písemnost se uložíu správního orgánu, který ji vyhotovil, nebo u obecního úřadu nebo v provozovně provozovatele poštovních služeb, pokud se doručuje jejich prostřednictvím. Adresát se vyzve vložení oznámení o neúspěšném doručení písemnosti do domovní schránky nebo na jiné vhodné místo, aby si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů vyzvedl; současně se mu sdělí, kde, odkdy a v kterou denní dobu si lze písemnost vyzvednout. Jestliže si adresát uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.*

Za daného stavu věci tak v posuzovaném případě bylo třeba účinky doručení rozhodnutí žalované stěžovateli vázat nikoliv na lhůtu třídení, jak s ní počítal Disciplinární řád ČLK, nýbrž na lhůtu desetidenní, ve smyslu správního řádu. Účinky doručení tak v daném případě při uložení zásilky dne 21. 12. 2010 nastaly dnem 31. 12. 2010, tj. posledním dnem desetidenní lhůty.

Od následujícího dne, tj. od 1. 1. 2011, začala běžet třicetidenní lhůta pro podání „opravného prostředku“ ve smyslu § 129 odst. 1 s. ř. s., resp. žaloby.

K interpretaci § 129 odst. 1 s. ř. s. se obsáhle vyjádřil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém rozhodnutí ze dne 27. 10. 2009, č. j. 4 Ads 39/2008 – 83, v němž zaujal právní názor, podle něhož: *Žalobu nelze považovat za opožděnou, je-li podána po uplynutí zvláštní třicetidenní lhůty vyplývající z § 129 odst. 1 s. ř. s., avšak před uplynutím obecné dvouměsíční lhůty podle § 72 odst. 1 s. ř. s., pokud žalobce nebyl správním orgánem v napadeném rozhodnutí o této zvláštní lhůtě poučen.*

Z obsahu spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel byl v předmětném rozhodnutí žalované výslovně poučen o možnosti podání „opravného prostředku“ proti tomuto rozhodnutí ke Krajskému soudu v Ostravě ve lhůtě 30 dnů od doručení tohoto rozhodnutí, a proto za tohoto stavu věci poslední den této lhůty připadl na 30. 1. 2011 (pátek). To byl také poslední den, kdy stěžovatel mohl „opravný prostředek“, resp. žalobu, proti předmětnému rozhodnutí ke krajskému soudu účinně podat.

V situaci, kdy tak stěžovatel učinil až dne 27. 4. 2011, byla žaloba podána opožděně a nezbylo než žalobu jako opožděnou podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. krajským soudem odmítnout.

Krajský soud v napadeném usnesení sice pochybil, když účinky doručení napadeného rozhodnutí žalované spojoval s pravidly obsaženými v Disciplinárním řádu ČLK, s třídení lhůtou pro nastoupení fikce doručení, namísto toho, aby je spojoval s pravidly obsaženými ve správním řádu, s desetidenní lhůtou pro nastoupení účinků doručení, a obdobně krajský soud pochybil i tehdy, když pro soudní ochranu stěžovateli přiznal dvě po sobě jdoucí třicetidenní lhůty od nastoupení účinků doručení napadeného rozhodnutí žalované (namísto třicetidenní lhůty jediné), nicméně tato pochybení, vzhledem k datu skutečného podání žaloby stěžovatelem nemohla mít, a také neměla, žádný vliv na zákonnost napadeného usnesení, kterým byla žaloba odmítnuta pro opožděnost. Naopak, přezkoumáním napadeného usnesení krajského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, resp. dovodil, že prodleva opožděnosti podání žaloby, tedy doba mezi uplynutím posledního dne pro podání žaloby a datem skutečného podání žaloby, byla ve skutečnosti ještě delší, než jak ji dovodil krajský soud.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, žalovaná, která

pokračování

v řízení úspěch měla, žádné náklady neuplatňovala a Nejvyšší správní soud ani žádné jí vzniklé náklady ze spisu nezjistil. Rozhodl proto tak, že se žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. října 2013

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu